

ஸ்ரீ சஸ்து.

ஸ்ரீ மதே ராமா நுஜாய கம:

சட்டு ஸ்ரீஸூக்தினை மாறுபாடாக வெடுத்துக்
காட்டியும் தவறான பொருளை வரைந்தும்
சேஷாபத்தை விளைத்த சென்னை
அட்வகேட் ஒருவரைத்
தொரிவிக்கவேண்டி

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

“ஒரு மிதுனமே உத்தேச்யம்”

என்னும் வியாஸம்.

திருவல்லிக்கேணி M. W. N. பிரஸ்ஸில் அச்சிடப்பட்டது.

கிடைக்குமிடம்:

P. B. ANNANGARACHARYA,

L. KANCHEEPURAM

சோபக்குத் ஸ்ரீ தேவப்பெருமாள் திருத்தேர்.

9-6-1963

“ஒரு மிதுனமே உத்தேசம்”

ஸ்ரீகாந்த் பிரதிவாதி பங்குரம்

அலங்காரங்கள் உட்கொண்டிருக்கின்றன.

[illegible]

1. இவ்வுலகின் கணுள்ள எண்ணிறந்த மதங்க ளுள், பெருமாளும் பிராட்டியுமாகிற திவ்ய தம்பதிகளை [ஒரு மிதுனத்தை]த் தஞ்சமாகக் கொள்ளுந் கொள்கை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தினர்க்கே அஸாதாரண மென்று சொல்லலாம். சித்தும் அசித் தும் ஈசுவரனுமாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தத்வத்ர யத்தினுள் சித்து என்பது சேதனர்களை, சேதனவர்க்கு மானது பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று மூன்று வகுப் பாகப் பிரியலுற்றது. ஸம்ஸாரிகள் பத்தரெனப்படு வார்; அநாதியான அசித் ஸம்பந்தத்தினால் கட்டுண்டு சிடப்பவர்களேன்றபடி. இதில் நின்றும் விடுபட்டு முக்தி யடைந்தவர்கள் முக்தரெனப்படுவார். ஒரு னாளும் இந்த ஸம்ஸார நிலத்தில் கால் வையாமல் நித்ய விபூதி யென்கிற திருநாட்டிலேயே நித்ய கைங் கரியத்திலீடுபட்டு வாழும் சேஷ சேஷாக் கருட ப்ரமுகர்கள் நித்யர்கள் (அல்லது) நித்ய ஸுரிகள் எனப் படுவார்.

2. ஆக பத்த முக்த கித்ய ருபேண மூன்று படிப் பட்ட சேதன வர்க்கத்தில் முமுக்ஷுவென்கிற ஒரு வகுப்பும் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. பந்தத்தில் நின்றும் விடுபடவேணுமென்கிற ரூசி யுடையார்களே முமுக்ஷுக்களெனப்படுவார். இவர்களும் ஸம்ஸாரிகளா யிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸார பந்தத்தினின்றும் விடுபட வேணுமென்கிற ரூசியுடைமை இவர்களுக்குத் தன்னேற்றம். இது காரணமாகவே இவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்களென்கிற சிறப்புப் பெயர் வாய்த்தது. இந்த வ்யபதேசம் 'சுமுஜீவ் ஶ்ராமக் ஶ்ரே - முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே' இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களிலேயே ஏறிக்கிடக்கிறது. முமுக்ஷுக்க ளென்று பெயர் பெற்றவர்கள் முக்கியமாக மூன்று ரஹஸ்யங்களை யறிய வேண்டும். திருமந்தரம், த்வயம், சரமல்லோகம் என்பன மூன்று ரஹஸ்யங்கள் இவற்

றுள் திருவஷ்டாசுவர மஹாமக்தரமே திருமக்தரமென்ப
படும். அடுத்த த்வய மக்தரத்திற்கு மக்தர ரத்னமென்று
வ்யபதேசம். இதற்கு அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்
றும் ஒரு பெயருண்டு. ஸதா அநுஸந்தானத்திற்குக்
வேண்டிய ரஹஸ்யமென்பது பொருள். இப்பெயர்
ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதில்
முன்னுவது பிரகரணத்தில் "இவற்றுக்கு மக்தர
வித்யநுஸந்தான ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி"
என்கிற தூர்ண காண்க.

3. மற்றை விரண்டு ரஹஸ்யங்களிற் காட்டிலும்
த்வய மென்றும் ரஹஸ்யம் மிகச் சிறந்தது. இதற்கு
முகவியமாக இரண்டு காரணங்களுண்டு. திருமக்திரத்
திலும் சரமச்லோகத்திலும் பிராட்டியைப் பற்றின
பேச்சு கிடையாது; திருமக்திரத்தில் அகாரத்தின்
பொருளை விவரித்தருளும் பின்னை லோகாசாரியர்
"ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸன்னிதி வேண்டுகை
யாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்" என்றரு
ளிச் செய்திருக்கையாலே பிராட்டிக்கு வாசகமான சப்
தம் திருமக்தரத்தில் கிடையாதென்பது தேறிற்று.
சரமச்லோகத்தில் பிராட்டியைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமே
கிடையாது. த்வயத்திலோ வென்னில் பூர்வ வாக்ய
மென்றும் உத்தர வாக்யமென்றும் இரண்டு கண்டங்
களுள்ளன வள்ளு; இரண்டிலும் முகப்பில் பிராட்
டிக்கு வாசகமான ஸ்ரீ சப்தம் அமைந்திருப்பது ஒரு விசே
ஷம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்குத் தாயினுடைய அவய
வங்க ளெல்லாம் கிடக்க ஸ்தனமென்னும் அவயவமே
உத்தேச்யமாகிறுப் போலே ப்ரபங்கர்களான சேதநர்க்கு
எம்பெருமானுடைய திருவடியே பரமோத்தேச்யமா
கின்றது. இத்திருவடியின் ப்ரஸ்தாவம் மற்றை
யிரண்டு ரஹஸ்யங்களினிற்நிற்கே இந்த த்வய ரஹஸ்ய
த்தில் மட்டுமே யிருப்பது மற்றொரு விசேஷம். ஆக
இவ்விரண்டு சிறப்புகளும் த்வயத்தின் ஏற்றத்தைத்
தாபிக்கின்றன.

4. பூர்வ கண்டம், உத்தர கண்டம் ஆகிய
இரண்டு கண்டங்களினுடையவும் முகப்பில் பிராட்
டிக்கு வாசகமான ஸ்ரீ சப்தமிருப்பதாகச் சொன்னோம்.
இஃது இரண்டிடத்தில் எதற்காக விருக்கிறது? இரண்
டிடத்திலும் பொருள் ஒன்றே தானா? அன்றி வெவ்

ஐதி ஶ்ரி:”. எல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப்படுகிறான் என்பது முதல் வ்யுத்தத்தியில் கிடைக்கும் பொருள். தான் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கிறு என்பது இரண்டாவது வ்யுத்தத்தியினால் கிடைக்கும் பொருள். கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரஞ்சிய எம்பெருமான் எங்கள் குற்றங்களைக் கண்டு சீறி யருளாதபடி புருஷகாரக்ருத்யம் பண்ணி எங்களை அவனோடே சேர்ப்பிக்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ளும் சேதனர்களால் ஆச்ரயிக்கப் பட்டு, அந்த வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுகாதத் தான் எம்பெருமானை யணுவி உகப்பிக்குமவன் என்பது இரண்டு வ்யுத்தத்திகளினாலும் தேறிற்றாகும். ஆகவே, புருஷகாரக்ருத்யத்திற்காகப் பிராட்டியை முன்னம் பற்றுவதாகத் தேறி வின்றது. ‘ஸ்ரீமந் காராயண சரணென்’ என்று முழுச் சொல்லாக இருந்தாலும், ஸ்ரீயி னுடையவும் காராயணனுடையவும் திருவடிகளை என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்வர் நம் பூருவாசாரி யர்கள்.

6. இதற்குப் பிரமாணமாக எம்பெருமானார், பட் டர், வேதாந்தவாசிரியர் ஆகிய மூவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி களைக் கொள்வோம். எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த சரணுகதி கத்யம் இந்த த்வயத்திற்கு விவரண மென்று வியாக்கியானித்தருளுகிறார் வேதாந்தவாசிரியர். அந்த சரணுகதி கத்யத்தில் தொடக்கத்தில் *பகவந் காராய னாபிமதா நுருப.....அசரண்ய சரண்யாம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே = भावजारायणाभिमतानुरूप....अशरण्य शरण्यां शरण मह प्रपद्ये* என்று பிராட்டியின் ப்ரபத்திபரமான வாக் சியம் தனிப்பட்டுள்ளது. அதற்கு மேல் ஐந்தாவது வாக்சியத்தினால் [*அகில ஹேயப்ரத்யயநீக...ஸ்ரீமந் காராயண! த்வத்பாதாரவிந்த யுகளம்,...சரணமஹம் ப்ர பத்யே = अलिल हेयप्रत्यनीक...श्रीमजारायण! त्वत्पादारविन्द युगल-शरणमहं प्रपद्ये* - என்பதனால்] எம்பெருமானை நோக்கிப் பண்ணப்படுகிற ப்ரபத்தி தனியே கூறப்பட்டது. இங்கு முதலில் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட பிராட்டி ப்ரபத்தி யானது புருஷகார ப்ரபத்தி யென்றும் பிறகு செய்யப் படுகிற பகவத் ப்ரபத்தி உபாயவரணமென்றும் மூலத்

திலேயே ஸ்பஷ்டமாக அறியக் கிடப்பது தவிர, கத்ய பாஷ்யத்தில் வேதாந்தவாசிரியராலும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

7. பட்டர் ஹஸ்யத்ரய விவரணமாக அருளிச் செய்த அஷ்டச்லோகியில் (5, 6.) *நேத்ருத்வம் நித்ய யோகம்—நேத்வ் நிய யோக* *சோகாம் ஜகதாம் ईशानां जगतां* என்பதிற இரண்டு சுலோகங்களிலும் பிராட்டியை ஆச்ரயிப்பது புருஷகாரத்வேக என்று வ்யக்தமாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதைச் சிறிது விவரிப்போம். (சுலோ. 5ல்) நேத்ருத்வம் என்றது புருஷகாரத்வம் என்ற படி. *நேத்வ் நியயோகம் சமுசித குணஜாதம் மாமம்—நேத்ருத்வம் நித்யயோகம் ஸமுசித குணஜாதம் தநுக்க்யாபகம் சோபாயம் கர்த்தவ்ய பாகம்* என்னு மளவால் பூர்வ கண்டத்தின் ப்ரமேயத்தைக் காட்டி விட்டு, *அथ மிதுன பர் பாயம்—அத மிதுன பரம் ப்ராப்யம்* என்று தொடங்கி உத்தரகண்டத்தின் பொருளைக் காட்டியருளுகிறார். மேல் (சுலோ. 6ல்) *ईशानां जगतामपीशद यितां नित्यानपेतां श्रियं संश्रित्य—* சோகாம் ஜகதாமதிசத யிதாம் நித்யாநபேதாம் ச்ரியம் ஸம்சரித்ய* என்னு மளவால் புருஷகார ப்ரபத்தியைத் தனிப்படக் காட்டி, மேல் *अग्नी हरेराश्रये अयं क्री हरेराराश्रये* என்பத னால் உபாயவரணத்தைத் தனிப்படக் காட்டி, அதற்கு மேல் *श्रिया च सहितायात्मैश्वरायार्थये—* ச்ரியா ச ஸஹிதா யாத்மேஸ்வராயார்த்தயே* என்று தொடங்கி இருவரு மான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் செய்யவேணும் என்று பிரார்த்திப்பது உத்தரகண்டத்தின் பொருளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

8. ஆக, புருஷகாரமாகப் பிராட்டியை ஆச்ரயித் தல், உபாயமாக எம்பெருமானை யாச்ரயித்தல், இருவரு மான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்ய விரும்புதல் ஆகிய மூன்று விஷயங்கள் இரண்டு கண்டங்களாக அமைந்த த்வயத்தின் ப்ரமேயம் என்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. இதை இவ்வண்ணமாகவே கத்யபாஷ்யத்தில் வேதாந்த

குருவும் விளக்கியுள்ளார். ஏவஞ்ச, பூர்வகண்டத்தில் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வேக மட்டும் உத்தேசயத்வமும், உத்தரகண்டத்தில் கைங்கர்ய தசையில் அவனுக்கு எம்பெருமானோடு சேர்த்தியும் பூர்வாசார்யாபிமதம் என்பது விளக்கப்பட்டதாயிற்று. பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமென்பது தவிர்க்க முடியாதவொரு தன்மை. “लक्ष्मीः पुरुषकारत्वे निर्दिष्टा परमर्षिभिः । ममापि च मत्

सितत् नान्यथा लक्षणं भवेत्—लक्ष्मीः புருஷகாரத்வே நிர் திட்டா பரமர்ஷிபி:; மமாயீச மதம் ஹ்யேதத்நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்” என்கிற பகவத் வசனத்தைப் பூர்வாசாரியர்கள் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். பட்டர் குருண ரத்ன கோசத்தில் “பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஐயி—சிவ த்வேயாந் ஐயி” இத்யாதி ச்லோகத்தாலே பிராட்டியின் புருஷகாரக்குத்ய ப்ரணுளியை உபபாதித்திருப்பதாக வேதாந்த வாசிரியரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

9. புருஷகாரத்வமும் உபாயத்வமும் ஒரே வ்யக்தி பக்கமில் ஒன்று கூடியிருப்பது அஸம்பாவிதம். புருஷகாரத்வமாவது சிபார்சு செய்கை. உபாயத்வமாவது தானே கொடுக்க சக்தியுற்றிருக்கை. ஒரு பொருளை ஒருவன் தானே கொடுக்கசக்தனுயிருந்தானால் அவன் அந்தப் பொருளைக் கொடுப்பிக்க வேறொருவரிடத்தில் மன்றாடுவது அஸம்பாவிதம். கோவில் கட்டுவது, குளம் வெட்டுவது, சத்திரம் கட்டுவது முதலான தரும் காரியங்களுக்காக ஒருவர் பொருள் யாசிக்கிறார். அப் பொருளைப் பரிபூர்ணமாகக் கொடுக்க ஒருவரே சக்தராயிருந்தால் தானே கொடுத்துக் காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறார். சக்தியற்றவராயிருந்தால் ஆப்தர்காரிடத்தில் சிபார்சு செய்கிறார் தாம் சிறிது கொடுத்துப் பிறரிடம் சிபார்கம் செய்வாருமுளர். ஆனால் தாம் கொடுக்கும் பொருள் எதுவோ அதற்கே பிறரிடம் சிபார்க செய்வதென்பது அஸம்பாவிதம். மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கப் பிராட்டி தானே ஸ்வயம் சக்தையாகில் அந்த சக்தி அவனுக்குப் புஷ்கலமாயிருக்குமானாகையாலே நிகரஹாதீநஸ்ய தண்டதரண எம்பெருமானிடத்தில் தான் மன்றாடாமல் *நித்ய

மஜ்னூத நிர்ஹையாய் அநுக்ரஹமயேவானதானே கொடுத்து மகிழ என்ன தடை? ஒரு தடையுமிருக்கப் பரஸக்தி யில்லை. இவன் புருஷகார க்ருத்யத்தில் ஊன்றுகிறான் என்பதாக சாஸ்த்ரங்கள் கோஷித்திருப்பதைக் கண்டவுடனே இவளுக்கு உபாயத்வத்தில் அந்வயமில்லை என்று அறுதியிடத் தட்டில்லையாயிருந்தது. இங்ஙனே அறுதியிட்ட ஆசிரியர்களில் தலைவர் வேதாந்தவாசிரியராவர். அவர் தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் வகுளிச் செய்திருப்பவை காணீர்;—

10. ரஹஸ்ய ரத்நாவளி யென்றருளிச்செய்த பதின்மூன்றாவது ரஹஸ்யத்தில் நான்காவது வாக்கியம்—
 “ஸர்வஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் ஷாத்தஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்ஸப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர் களுக்குத் தஞ்சமாகிறான்” என்பது. இந்த ரஹஸ்யத்திற்குத் தாமே வியாக்கியானமாகப் பணித்த ரஹஸ்ய ரத்நாவளி ஹ்ருதயமென்னும் அடுத்த ரஹஸ்யத்திலே இந்த வாக்கியத்தை விரிவாக வியாக்கியானித் தருளுகையில் முடிவாக வருவியது—“.....பிராட்டி ஸாப ராதரானவர்க னெல்லாருக்கும் சாஸ்திரவான ஸர்வேச்வரன் அபிமேதம் கொள்ள மாட்டாதே தயங்காதபடி அவனுடைய பித்ருத்வப்ரயுக்தமான ஊஷ்மனீ பாவத்தை *உசிதைரூபாயைர்சிஸ்மாஸி உசிதௌயேர்சிஸாய்* என்னும்படியாக் கி இவர்களை அவன் திருவடிகளிலே சேர்த்து *தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது செய்யார்* என்னும்படி பண்ணிக்கொண்டு *பவேயம் சரணம் ஹி வ:— ஸவேய ஶரணி ஹி வ:—* என்றருளிச் செய்தபடியே இவர்களுக்கு ரக்ஷாஹேதுவாகிறுளென்றபடி” என்பதாம். இதில் “ரக்ஷாஹேது வாகிறான்” என்றது மிகவும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ரக்ஷை பண்ணுகிறவன் ஸர்வேச்வரனே யென்றும், புருஷகாரக்ருத்யமுகத்தாலே அதற்குத் தான் ஹேதுவாகிறுளத்தனை யென்றும் காட்டியவாறு.

11. அவ்வாசிரியர் தமிழில் இங்ஙனே யருளிச்செய்துள்ள வாக்கியங்கள் மற்றும் பல இருந்தாலும் இங்கு இவ்வளவு போதும். இனி வடமொழியில் அவர் அருளிய வற்றைக் காட்டுவோம். ஆளவந்தார் சதச்ச்லோகியில்
 श्रेयो न हरिविन्दलोचनमनः कान्ता प्रसादादृते ससत्यक्षर वैष्णवाध्वसु
 नृणां सभाव्यते कर्हिचित् = சரேயோ ந ஹ்ரவரவிந்த லோசனம்
 உகாந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே ஸம்ஸ்குத்யக்ஷர வைஷ்ண
 வாத்வஸு= ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித்* என்
 தருளிச் செய்தார். இதனால் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின்
 அநுக்ரஹமில்லாமல் மோக்ஷ மார்க்கமுட்பட எந்த
 மார்க்கத்திலும் நன்மை கிடைக்காது என்று கூறப்
 படுகிறது. பிராட்டியின் அநுக்ரஹம் எவ்விதமாக
 நன்மை பயக்கிறது என்பதை விவரிக்க வேண்டி வந்த
 படியானே அவ்விடத்து பாய்யத்தில் இவ்வாசிரியர்
 தாமே விளக்கமாகவருளிச் செய்துள்ளார்—“मोक्षप्रदे

भावति मुमुक्षुणां षट्कृत्या एषा सिद्धीति सर्वसम्मतम्— மோக்ஷ
 ப்ரதே பகவதி முமுக்ஷுணாம் ஷட்கத்யா ஏஷா திஷ்ட
 தீதி ஸர்வஸம்மதம்” என்று. இந்த வாக்கியத்தினால்
 தெரிவிக்கப்படுவது என்னவென்றால்; மோக்ஷமளிப்
 பவன் எம்பெருமான் தான்; பிராட்டி புருஷகாரமாக
 மட்டும் நிற்கிறாள் என்பது யாவருமிசைந்தது—
 என்பதாம்.

12 இதற்கு மேலும் அருளிச்செய்திருப்பது காணீர்;
 “परिपूर्णानुभवप्रदानं संकल्पस्तु भगवतः स्वस्यैव वा, सपत्नीकस्यवेति
 यथाप्रमाणं भवतु; सर्वथा वैष्णवाध्वश्रेयः प्रदत्वमस्या इहोच्यमानं न
 विरुद्धम् —பரிபூர்ணனுபவப்ரதான ஸங்கல்பஸ்து பக
 வத: ஸ்வஸ்யைவ வா ஸபத்நீகஸ்ய வேதி யதாப்ரமா
 ணம் பவது; ஸர்வதா வைஷ்ணவாத்வச்ரேய: ப்ரதத்வ
 மஸ்யா இஹோச்யமானம் ந விருத்தம்” என்று முடிக்
 கிறார். இதனால் சொல்லிற்றுகிறது என்னென்னில்,
 முமுகுஷு=வுக்குப் பரிபூர்ணனுபவத்தைக் கொடுப்பதாக
 ஸங்கல்பம் செய்வதுதானே உபாயக்குத்யம்; அந்த ஸங்
 கல்பத்தை எம்பெருமான் தானே ஏகாகியாயிருந்து

செய்கிறானா? அல்லது பிராட்டியோடு கூடியிருந்து செய்கிறானா என்பது ப்ரமாணம் தெரிவிக்கிற கட்டளையிலே யாகட்டும். மோஷை மார்க்கத்திற்கு இவன் நன்மை செய்கிறானென்று இங்குக் கூறியிருப்பது பொருந்தாமற் போக வழியில்லை—என்பதாம் மேலெடுத்த வாக்கியத்தில் “பரிபூர்ணரூபவமளிக்கைக்கீடான ஸங்கல்பம் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமேயா? பிராட்டிக்குங் கூடவா?” என்று இங்ஙனே விகல்பிக்கவுங்கூட ஸஹியாதவர் இவ்வாசிரியர் என்பது முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. “யதாப்ரமாணம் பவது—யथाप्रमाणम् भवतु”—என்கையாலே இதில் தடக்கொரு விபரீத நிஷ்கர்ஷமில்லாமை காட்டப்பட்டது.

13. இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸாரமாக அவர் பணித்த தொரு காரிகை காணீர்—अस्ति कर्माहफलदे पत्यौ कृत्य द्वयं श्रियः। निमहाद्वारं काले संघुक्षणमनुग्रहे—அஸ்தி கர்மாஹ பலதே பத்யௌ க்ருத்ய த்வயம் ச்ரிய:; நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸம்துக்ஷணமதுக்ரஹே” என்பதாம். இதன் பொருளாவது, எம்பெருமான் தான் கர்மாநுகுணமாகப் பலன் பெறுவிக்குமவன்; பிராட்டிக்கோ வென்றால் இரண்டு க்ருத்யமுள்ளது, அவன் நிக்ரஹிப்பதாக இருக்குமளவில் உசிதோபாயங்களாலே அந்த நிக்ரஹத்தில் நின்றும் தடுப்பது ஒரு காரியம்; அவன் அநுக்ரஹாபிமுகனானவன் அவ்வதுக்ரஹத்தை மேன்மேலும் வளரச் செய்வது மற்றொரு காரியம் என்பதாம்.

14. கவிதார்க்கிக கேஸரியான ஆசார்யவர்யர் இவ் வளவு ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர் பிராட்டிக்கும் உபாயத்வத்தில் அவ்வயமுண்டாக ப்ரமித்தோ, அல்லது நெடுநாள் ஊறியிருந்த ப்ரமம் நீங்கியும் அதை விடமாட்டாத வாஸகை கொண்டோ “மிதுனமே உபாயம்” என்றெழுதிப் போருவதோடு கில்லாமல் “இந்த அனுஷ்டானம்தானே ‘உபாய வேளை யோடு போக வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுனமே உத்தேசம்’ என்ற ஒரு ஆசார்யச் சேஷ்டருடைய பங்கத்திக்குப்ரமாணம்” என்றெழுத முன்வந்தார்கள்.

15 இங்கே தத்துவ ஜீவுநாஸ்குகளுக்கு தத்துவ ஞானாதத வேண்டியது கமது கடனையாய்நறு. சடு சபபதகா ருசேபபடி மனாபரவேசததவ “ஆசரயண வேடாபேரடி போகவேண்டியோடு வாசயர ஒரு மது கமே உததததயமெனாறுமிடம் சொல்லிநாபயறு” என்கற திவயஸநிபதயுளளது. உராயவேண்டி வள க்ற அநகரதமான வாககு கிண்டயிது. ஆசரயண வேண்டி எளரத்த உளள வாசகு மதர மககிநற தாதோ! ஆசரயண வேண்டிய ஒரு மிதரவ உத் தததயமாகிநறு எபடி? போகவேண்டிய ஒரு மிதரவ உத் தததததயமாகிநறு எபபடி? எளபததக கதே பரக உபபாதித்தோம். வேதாத வாதியிந திரு வரதகா கணாஞாடி போக காடடிபுளள விஷயமது. ஆசரயணவேண்டிய பிரடினா உபாயமாகவல்லா மடி புருஷகாரமாகப பறநியே திரவேண்டியநகனாக யாதே ஆசரயணாததத தவய தமபதிகாரிடுவரும் உத தேசயர எளபதிக எளள பிணாககு.

16 உததா கண்டததில் சொல்பபடுகிற கைவ காயததிற்கு திவய தமபதிகள் உததேசயராக்ருப போலே, பூவகண்டததில் சொல்லபடுகிற ஆசரய னாதததகம தவய தமபதிகா உததேசயராவதல எளள தமப? ஆறு ஒரு வாசியுளளது. எளபபடுமா னுண்டய ஆசரயணம உபாயதயர, பிரடிபயிததய ஆசரயணம புருஷகாரதயர துத வாசியை வகடாசர யாகநாடி, விசேஷிதது வேதாததயரம நம் எபபடுட யாகக காடடியநகக அபலாபம் செயவதும். சடநி ,ந்ஸநிபதய மாயுபட உதாஹரிபபதய பெருந தனனமஸயப போககு மதாதும்.

17 கறவாசியர் “சொல்லுக சொல்லுப 19நி திர சொல் அசசொல்ல வெல்லுந் சொல்லனமை உரிசது” எனறு பாடியிருக்கவ காரி மறகக உளள தருதவய பெருநகளை வெளயந் போது உளளதபடி சொல்லுதத கைபோனபடி செயது மது கலது தகது சிந்தாகவே பொதாகவே அாதகக எக ருடயிந்தது தோனந் ஏறும் உதத வாதாந் அது பவகமடைதருகக முடி யாத, பவகமடைதருத திருமெனபது அபாததாத பக வத ஸககலப ஓத்தம். புருஷகாரதயர விஷகாஷம

பெற்ற பிராட்டி திருத்திவ ஸ்வாத்மனா அஸிப்பதக
மாள் உபாயத்வநாத மொன்று யார் செயதாலும்
எதனை வடிவ காடமாசத் தொடர்ந்து வருதாலும்
அது அஸாது அநுபந்தமஸாது என்னதகட டிபில்

18 ருறம்யதரய ஸாரத்திவ த்வயததிந பூவாஸா
டத்திவ (1978) என்ற உத்தர பிராட்டிகு உப
வக்ஷணத்வமா? விசேஷணத்வமா? எவ்வாறு சர்ச்
சைய வார்த்திககொண்டு உபவக்ஷணத்வமொன்று
தில் ஆசாயாகா சொ துவதாச வைத்து அநதக
கணத்தி விசேஷணத்வம் யுகமென்று எதிராக
கப்படுத்திற்று அது “இப்படி உதயாத திருஷ்ட
யாபே பரமாரணிகாததகன தோற்றம் சொதித
பற்றினது விடாகொதும “தது பூர்வம்” ர
மூர்க்கிதாதர்மாணம் விசாரத... அநதா மந்தபுத்தீ
நாமப்ரதிபாதி” என்கிற துசையாம்” இதோதி ஸார
வெளகனோட தடிககடடிசீருக்கிறது தந்தஸரபா
வகிகன எண்ணம்செய்யககுச் சேருதினறன் அவன்
பதை விசேஷகன விமர்சிக்க வேண்டும். இவ்வுப
பிராட்டிகு உபவக்ஷணத்வம் டிபில் கொண்டு ஒரு பூர்வ
சாரமும் உரைத்ததிடே முடிவூப்படியிட த்வ
யபரகரணத்திவ “இ பிராட்டிசார் சொருகிறது
புருஷகாமவக” என்ற தூணியின் விவரகத்யானத்
திடே மனவானமா மனிகன -“(புருஷகாமமாக) என
சையாபே உபாயவஸ்துவிசேஷணமாயிடுக்தர ஆகா
ரதனதயே நி துவதககம் உபாயத்வதகவ அநவயம்
சொடதும பக்ஷம் கிரவதம்” என்ற வரிசையாக் தககு
மிடத்து பிராட்டிகு விசேஷணத்வகாதக கனா
டோகத்திரவசேவ அநிசெயதி தூயது காணகாம்

19 இவ்வு உபவக்ஷணத்வம் கொண்டாழ்வு
விசேஷணத்வம் கொண்டாழ்வு வாத் சரிதயம்
யென்பதை சாஸ்திரமாரதாசா உணரவாரகள்.
இதைப்படி தூணியின் விசேஷகித்தி துக்கிதூர சுவஸ
யதரய ஸாரத்திரகு சாஸ்திரதூகன யாரும் விவாகரி
யான மேழதநிலை வன்ன காடத்தில சிறந்த
சாஸ்திரதூரான சீமத பரமநம்ஸ நிந்த மேட்ட முதிய
சிவகா எழுதி வெளியிடனை வயாகத்யானத்தில
உணமை வெளி வந்தள்ளது அந்த திருநீமேட்டு
ஸவாமி நமது கர்த்தவகளைப் பூர்வாச்சமத்திலும் உதத

ராச்சமத்திலும் பூர்த்தியாகக் கடாஷித்தவ ராகை
பாலே நல்ல தெளிவுடன் எழுதியிருப்பதைக் கேளிர்.
அந்த ஸ்வாமியின் பதிப்பில் இரண்டாவது ஸம்புட்
தில் (பக்கம் 29ல்) விசேஷணத்வ உபலக்ஷணத்வங்
கள் ஜந்மாத்யதிகரண ப்ரபாஷ்யத்தில் விவரிக்கப்பட்ட
படிப்பதாக எடுத்துக் காட்டிவிட்டு அதற்குமேல்
எழுதுகிறார் வித்வானான இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர்—

"இந்த உபலக்ஷணத்வத்தை ப்ரக்ருதத்தில்
பிராட்டி விஷயத்திலே ஏகதேசிகளும்
சொல்லுகிறார்களிலை, சொல்லவும் முடி
யாது" என்று.

20. உண்மையில் நம்முடைய நிருபணங்கள்
அசைக்க முடியாதவை யாதலால் இப்படி யெழுதித்
தரவேண்டியதாயிற்று அவர்க்கு ஆனாலும் தாம்
வியாக்கியானம் செய்ய இழிந்தவராகையாலே மூலத்
தைத் தாமே கண்டித்துவிட்டால் நன்றாயிராதே;
ஒருவாறு பொருந்த விடவேணுமென்று மிகவும் சிர
மப்படுகிறார் பாவம்! உபலக்ஷணத்வ விசேஷணத்
வங்களை இப்படிச் சொல்லலாமென்று ஒருவழியில்
துகுகிறார். எந்த வழியில் நுகழ்ந்தாலும் "உய்யும்
வகையிலை தொண்டர்" என்று கம்மாழ்வார்
அருளிச் செய்தபடியல்லது வேறுண்டோ? கீழே உதா
ஹரித்த மணவாளமாமுனிகளின் ப்ரஸுலிக்தி *अथाक्षर
नसिद्धिं सारवत्* என்றுப்போலன்றோ வுள்ளது. கீதிமன்
தங்கரில் பல பேர்கள் ஐட்டி ஸ்தானம் வஹிப்ப
துண்டே : "இவர் எழுதி வைத்த ஐட்டிமெண்டு எங்
குப் போனாலும் மாறுது" என்னும்படியான ஏற்றம்
எல்லா ஐட்டிகளுக்கும் கிடைத்து விடுமா? அப்படிப்
பட்ட பாக்கியசாஸி யாரா பொருவரன்றோ. அதுபோல
மணவாளமாமுனிகள் ஸாதித்த நிஷ்கர்ஷமென்றால்
"பேசியிருப்பனாகப் பேர்க்கவும் பேராவே" என்று
ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியன்றோ விருப்பது. பிறர்
வளவளவென்று எத்தனை பக்கம் எழுதி வைத்தாலும்
விசதவாக சிகாமணிகள் எழுதும் ஒரு வரியின் கீழே
அத்தனையும் வழவழவென்றாக மென்பது அபிமானத்
தால் சொல்லுவதன்றே. இதில் தோஷம் சொல்ல
விண்ப்பவர்கள் "ஸித்தஸாதாம் தோஷு;" என்னலா

மத்தனை போக்கி வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது. இது விற்கு.

21. “தருட பூர்வச்சுதோ மூர்க்க: என்கிற தனையாம்” என்றவிடத்தில்—“இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே பிராமானி கார்த்தங்கள் தோற்றச் செய்தே பற்றினது விடாதொழியில்” என்றிருக்கிறதல்லவா; இதில் இரண்டு கேள்விகள் (1) மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே பிராமானிகார்த்தங்கள் தோற்றியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தங்கள் எவை? (2) பற்றினது விடாமல் பிறர் பிடிவாதமாகச் சொல்லும் அர்த்தம் எது? ஆக இவ்விரண்டு கேள்விக்கும் விடை வெளிவருமா? இந்த யுகத்தில் வெளிவராதென்று சபதம் செய்திருக்கிறோம். கம்மைத் தூக்கி யெறிந்தாப் போல பதில் எழுதவேணுமே யிவர்கள். “இப்படி மத்யஸ்த த்ருஷ்டியாலே” என்பதற்குக் கீழ் ‘வேரி மாருத பூமேனிருப்பாள்-நின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளங் கொண்டு—நின்றிரு—திருவுக்குந் திரு—தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே கோக்குமுணர்வு” இத்யாதிகளான ஆழ்வார் பாசுரங்களும் “ச்ரேயோ நஹ்யரவிந்த லோசன” “ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம் ச்ரயம்” “சேஷ சேஷாசனாதி ஸர்வம் பரிஜநம்” “ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திசதாத்” “ஐச்வர்ய மக்ஷரகதிம்” ஸ்வத: ஸ்ரீ ஸ்த்வம்” இத்யாதி ஆசார்ய ஸூக்திகளும் “லக்ஷ்மீ யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேச:” “ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம்” “அலமேஷா பரித்ரா தும்” “ஆத்ம விதயாச” இத்யாதி களான பாஞ்சராத்ர புராணோதிஹாஸ ச்லோகங்களும் அடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. “மோக்ஷப்ரதே பகவதி தியம் கடகதயா திஷ்டதி” “இவள் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு தஞ்சமாகிறாள்” இத்யாதிகளைத் தாமேயருளிச் செய்த போது இந்த பிரமாணங்களெல்லாம் எங்கே புக்கொளித்தனவோ? ஒருவர் விஷ்ணுபாரம்யம்சொல்லுவதாகத் தொடங்கி “விஷ்ணுர் நாராயண: க்ருஷ்ண:” என்று அமரகாரன் சொல்லியிருப்பதாலும் ‘விஷ்ணவே ஸர்வஜிஷ்ணவே’ என்றும் “ஓம் நமோ விஷ்ணவே ப்ரப விஷ்ணவே” என்றும் “ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணும்த்யாயாமி” என்றும் “விஷ்ணோராயதநே வஸேத்” என்றும் “விஷ்ணு பாதே தத்தம்” என்றும் “வல்லனெம்பிரான் விஷ்ணுவே” என்றும் முறையிடுகையாலும் விஷ்

இவ் பராத்பர னென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்? விஷ்ணுவுக்குப் பாரம்பரியமில்லையாகில் ‘விஷ்ணுவும் தர்ப்பபாயி’ என்று சொல்லித் தர்ப்பணம் பண்ணாமுடியுமோ? என்றும் இப்படி நினைவுக்கு வருவதை யெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாராம். அதனில் இதற்கு வாசி யொன்றில்லையே! உண்டெனில் உரையீர்.

22. “ஸ்ரீஸுலக்த பாஷ்யத்திலே பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம் உபபாதித்தார்” என்கிறார். என்ன அர்த்தம் அபேக்ஷிதமோ? அதை எப்படி உபபாதித்தாரோ? இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர் பெரிய வித்வான்; வியாக்கியானம் பண்ண இழிந்த அவராவது விவரிக்கவேண்டாமா? நஞ்சீயர் ஸாதித்த ஸ்ரீஸுலக்தபாஷ்யமென்று ஒன்று அச்சில் வந்திருக்கிறதே, அதை அந்த ஸ்வாமி கடவுஷியாதவரல்லரே. அதில் உபபாதித்த அபேக்ஷிதார்த்தங்களில் சில வற்றையாவது எடுத்துக் காட்டக்கூடாதா? பெரிய ஜீயரும் என்பதற்கு “காராயணமுனி யென்கிற நஞ்சீயரும்” என்று பொருளுரைத்தார். இதுதான் இங்கு அவசியமான விவரணம் போலும். அந்த நஞ்சீயர் என்ன உபபாதித்தாரென்பதை அடியோடு காட்டாமல் தாம் ஒரு அபூர்வமான ப்ரமானம் காட்டி வெற்றிக் கொடி நாட்டுகிறார். அது என்னவென்னில்; “இங்கு ஸ்வயம் வஸ்தூருர்வந்...பத்மாயாஸ் தவச சரணௌ உச்சரணயந்” என்று பட்டர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ கல்யாணத்தில் உம்மாழ்வார் பாசுரத்திற்கு அர்த்தமாக அருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரத்தின் ச்லோகாதிகளும் அதுஸந்தேயங்கள். இதில் பெருமானுடையவும் பிராட்டியினுடையவும் திருவடிகளுக்கே உபாயத்வம் எப்படிமாதச் சொல்லப் பட்டதிறே.” என்றெழுதியுள்ளார் இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர். பிராட்டியை மட்டும் தனியே விளித்து உமது திருவடிகளை சரணமாகப் பற்றுகிறேன் என்று இட்ட க்லோகங்கள் பதினாயிரக்கணக்காக இல்லையா? பகவந் காராயணத்தபாதி சரணாகதிகத்ய தூணியில் “சரண மஹம் ப்ரபத்யே” என்றிருப்பது ஒன்று போராதா உட்களுக்கு வெற்றிக்கொடி காட்டுவிக்க? ஸுப்ர சந்தமமானதை விட்டு அப்ரஸந்தமான தொன்றைத் தேடிப்பிடித்து ப்ரஸங்கிப்பது என்னோ? “சரணம் ப்ரபத்யே” என்னப்பெறுகிற வஸ்த்திகளுக்கெல்லாம்

மோஷைப் பரதத்வம் வந்துவிட்டதாக எண்ணமோ? அவர் வர்கள் தம் தம் ஆசாரியர்களுக்குச் செய்துகொள்ளும் தனியன்களில் 'சரணம் ப்ரபத்யே' இல்லாத தனியன் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியதாகவன்றோ விருக்கும். இவர்களைல்லோரும் மோஷைப் பரதர்களாகும்போது பிராட்டிதானு மோஷைப் பரதயாக ஆகக்கூடாது?

23. உபாஸம்ஹாரம்

வேதாந்தவாசிரியர் ஊர்ஜிதமாக ஸ்தாபித்த அபித்தங்கள்

(1) பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம் (2) சேதனனைப் பெறுவது நச்வரனுக்குப் பேறு, (3) பரத ஸ்வீகாரமே நன்று, (4) ப்ரபத்தி உபாயமன்று. (5) பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமே யுள்ளது. (6) பிராட்டிக்கு ஜகத் காரணத்வமில்லை. (7) பிராட்டிக்கு ஜீவகோடி ப்ரவே சவாதம் மறுக்கத்தக்கதன்று. (8) எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி வஸ்துதோறும் பரிஸமாப்ய வர்த்தகம், (9) ஜாதி நசிக்கும். (10) உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வாதிகார விருத்தம் (11) த்வயோச் சாரணநாச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்டானம் பிறந்து விட்டது. (12) நான்கு காஸம்பந்தமற்ற திருமண்காப்பு அசாஸ்தீயம்.

24. ஆக இவ்வர்த்த விசேஷங்கள் அவ்வாசிரியருடைய க்ரந்தங்களில் பேர்க்கவும் பேராதபடி விளங்குமனைவ. இவை நவீனர்களுக்கு விஷமாயிருக்கின்றன. கை வல்ய விஷயத்தில் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் அஸ்வா ரஸ்ய மேறிட்டும், பிராட்டியின் விஷயத்தில் தாமே பலவிடங்களில் கல்வெட்டாகக் கூறின விஷயங்களைக் கண்டிக்கிற ரீதியில் "த்ருட பூர்வச்ருதோ முர்க்க:" இத்யாதிகளான உபாலம்பங்களை அஸ்தானே பரப்பி யும், பகவத் வ்யாப்தி விஷயத்தில் நியாய எரித்தாஞ் ஜனத்தில் நிஷ்கர்ஷித்தபடிக்கு முரணாக ஷ்ணஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் எழுதி வைத்தும்.....இப்படியாகவுள்ள ஸ்வல்ப விஷய விஷயங்களைக் காணுகின்றனாட்டிருக்க வேண்டியிருக்க, கடுகான விவரணை மலையாக்கிக் கொண்டு போவது மிகவும் தகுதியற்றதென்று ஹிதமுரைத்து நிற்கினோம் ...

முற்றிற்று.